

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **S. A.**, narozený X
státní příslušnost: Arménie
zastoupený advokátem JUDr. Simonem Mesropyanem, Ph.D.
se sídlem Rybná 678/9, Praha 1

proti

žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2024, č. j. PPR-31087-2/ČJ-2024-990115,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo žalobci sděleno, že se jeho žádosti ze dne 19. 6. 2024 o výmaz osobních údajů nevyhovuje. Žalovaný uvedl, že je v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“) veden záznam dle čl. 24 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 vztahující se k osobě žalobce, a to pro účely odepření vstupu nebo zákazu pobytu na území států schengenského prostoru, který byl vložen příslušnými orgány ČR. Dále byl žalobce dle § 154 odst. 2 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 8. 2022 (dále jen „ZPC“), označen za nežádoucí osobu a byl za evidován do evidence nežádoucích osob (dále jen „ENO“). K zařazení do ENO došlo dne 4. 1. 2019, a to do dne 5. 1. 2025; totéž platí pro SIS.
2. Žalovaný na základě žádosti žalobce provedl přezkum zařazení žalobce v SIS a ENO se závěrem, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území ČR ohrozit bezpečnost státu páčáním činnosti, která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných osob, respektive jejich života, zdraví a jejich majetku, dále prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu založeného na úctě k právům a svobodám člověka a občana a rovněž by mohl ohrozit bezpečnost státu jiným obdobným způsobem, např. styky s lidmi praktikujícími činnosti ohrožující bezpečnost státu. Žalobci proto bylo sděleno, že není možné vyhovět jeho požadavku na výmaz jeho osobních údajů z SIS a ENO. Bližší informace nebylo možné žalobci sdělit s ohledem na § 28 odst. 2 písm. a) a c) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.
3. Soud dodává, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil i další uchovávané osobní údaje žalobce, které odmítl vymazat, ty však nejsou předmětem žaloby.
4. Žalobce v žalobě uvedl, že mu nejsou známy důvody pro vedení jeho osobních údajů v SIS a ENO. Nikdy neměl problémy s cizineckou policií, nikdy nebyl v ČR, pouze jí jednou projížděl tranzitem. Nikdy se na území ČR, ani v jiném státu EU (resp. schengenského prostoru), ani jinde nedopustil žádného jednání, které by odůvodňovalo zavedení jeho osobních údajů do SIS a ENO. Žalobce poukázal na to, že byla omezena jeho svoboda pohybu po EU, která je stěžejní pro jeho podnikatelské aktivity, ale i s ohledem na jeho zdravotní stav. Bylo též zasaženo do jeho práva na zachování dobré pověsti, cti a ochrany jména.
5. Žalobce měl za to, že žalovaný směřuje podmínky pro vložení a zachování záznamu do obou informačních systémů. To, že samotný záznam v ENO je nezbytnou podmínkou pro vložení a zachování záznamu v SIS, nevede bez dalšího k vložení záznamu do SIS. Povinnost individuálního posouzení každého případu dovozuje právní doktrína (*Výklad výhrady veřejného pořádku v jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců* In. JÍLEK, Dalibor a POŘÍZEK, Pavel, ed. *Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2017*. Brno: Ombudsman. Veřejný ochránce práv, 2018) i judikatura (rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 14 A 59/2017-52, Sb. NSS 3832/2019).
6. Žalobce měl za to, že odůvodnění žalovaného je vágní a obecné. Žalobce upozornil, že žalovaný je povinen průběžně sledovat, zdali přetrvává nezbytnost dalšího vedení záznamu v SIS. Obecně platí, že by záznamy měly být vymazány po 3 letech, delší zachování záznamu tak musí zohlednit, že s plynutím času se důvody pro vedení záznamu oslabují.
7. Žalobce odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 9. 2017, Regner proti České republice, stížnost č. 35289/11, dle něhož mají vnitrostátní orgány, tj. správní orgány a soudy, vysvětlit, byť třeba i jen ve stručnosti, rozsah jimi provedeného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

přezkumu, a to za podmínky umožňující zachovat utajení a vyšetřování vedeného proti dotyčné osobě. Dále odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 31. 1. 2006, Farid a Bouchair, C-503/03, dle něhož členské státy nemůžou pořídit záznam o státním příslušníkovi třetího státu, dokud nezjistí, že přítomnost této osoby představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu; uvedené platí tím spíše pro zachování záznamu v SIS.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Napadené rozhodnutí považoval za zákonné a přezkoumatelné, přičemž k námitkám žalobce zopakoval obsah napadeného opatření.
9. Podotkl, že k přezkumu důvodů vedení záznamu žalobce v informačních systémech dochází pravidelně (cca s ročními odstupy). K námitce, že žalobce nikdy nebyl v České republice a pouze jí jednou projížděl, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 As 48/2024-40, dle něhož se prokazuje potenciální ohrožení bezpečnosti státu, nikoli to, že k narušení či ohrožení již skutečně v minulosti došlo. K námitce nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí poznamenal, že jsou-li důvody, pro které byla osoba zařazena do SIS a ENO vymezeny jednáním, kterého by se žalobce mohl na území dopustit, přičemž takto uvedené důvody odpovídají informacím obsažených v utajené části spisového materiálu, jedná se o dostatečně individualizované odůvodnění.

Posouzení žaloby soudem

10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
11. Soud rozhodl bez jednání, jelikož účastníci na výzvu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovali.
12. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle čl. 24 odst. 1 nařízení 2018/1861 členské státy vloží záznam o odepření vstupu a pobytu, je-li splněna jedna z těchto podmínek: a) členský stát dospěl na základě individuálního posouzení, které zahrnuje rovněž posouzení osobní situace dotčeného státního příslušníka třetí země a důsledků odepření vstupu a pobytu pro něj, k závěru, že přítomnost tohoto státního příslušníka třetí země na jeho území představuje hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, a v důsledku toho přijal v souladu se svým vnitrostátním právem správní nebo soudní rozhodnutí o odepření vstupu a pobytu a vložil vnitrostátní záznam o odepření vstupu a pobytu. [...]
14. Podle čl. 24 odst. 2 nařízení 2018/1861 situace, na niž se vztahuje odst. 1 písm. a), nastane v případě, že: a) státní příslušník třetí země byl v některém členském státě odsouzen pro trestný čin, za nějž mu byl uložen trest odnětí svobody v délce nejméně jednoho roku; b) existují závažné důvody se domnívat, že státní příslušník třetí země spáchal závažný trestný čin, včetně teroristického trestného činu, nebo existují zjevné náznaky o jeho úmyslu spáchat takový čin na území některého členského státu; nebo c) státní příslušník třetí země obešel nebo se pokusil obejít právo Unie či vnitrostátní právní předpisy o vstupu a pobytu na území členských států.
15. Podle § 154 odst. 1 ZPC nežádoucí osobou se rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.

16. Podle § 154 odst. 2 ZPC policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.
17. Podle § 154 odst. 6 ZPC cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.
18. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí, kromě obecných odkazů na právní předpisy, obsahuje pro věc dostatečně individualizované důvody, které vedly k zařazení žalobce do příslušných evidencí a trvání těchto důvodů, a to v rozsahu, který na jedné straně umožňuje žalobci proti takovým důvodům brojit, na druhé straně respektuje legitimní zájem státu na utajení informací, které slouží Policii ČR k plnění jejích úkolů. Podle názoru soudu, při nutnosti zachovat povinnosti, které plynou při odůvodňování rozhodnutí ze skutečností, že se jedná o utajované informace, zde jsou uvedeny důvody, které se k žalobci vztahují a které mu umožňují obranu proti takovým důvodům v rámci využití právních prostředků. Jde o uvedení jednání, které může budít obavu při pobytu žalobce na území ČR, ale i zemí schengenského prostoru, toto jednání je vztaženo k žalobci a jemu tak je sdělena podstata těchto skutečností (srov. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 8 A 11/2020, 6 A 7/2022, 17 A 37/2024 a Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 171/2022, 6 As 70/2023, 4 Azs 283/2023, 1 As 13/2024, 8 Azs 134/2023).
19. K tezi žalobce, že ENO a SIS jsou samostatné informační systémy, soud odkazuje např. na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2025, č. j. 10 As 58/2024-48, bod 13, jenž konstatoval, že typově se důvody zařazení do obou informačních systémů významně překrývají; zcela shodný je důvod, že cizinec může ohrozit bezpečnost (smluvního) státu. Tento důvod ve vztahu k oběma informačním systémům uvádí i napadené rozhodnutí.
20. Žalobce přitom ani ve své žádosti, ani v žalobě neuvedl žádné specifické okolnosti týkající se např. zdravotního stavu, bezúhonnosti, pobytové historie či osobního a rodinného života (vazby na občany EU), které by bylo třeba z pohledu přiměřenosti vážit a specificky odůvodňovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2025, č. j. 8 Azs 251/2024-41, bod 11). Žalobce se v žalobě omezil na zcela nekonkrétní tvrzení, že pohyb po EU je stěžejní pro jeho podnikatelské aktivity a jeho zdravotní stav. Ve své žádosti přitom neuvedl ani tyto stručné teze, takže vypořádání proporcionality na str. 4–5 napadeného rozhodnutí je tomu adekvátní a dostačující.
21. Co se týče žalobcem zmíněné skutečnosti, že neměl v ČR žádné problémy s cizineckou policií a že se v ČR a EU (schengenském prostoru) nedopustil žádného závadného jednání, soud podotýká, že žalovaný nemusí prokazovat ani odůvodňovat, že žalobce už bezpečnost státu narušil nebo ohrozil; stačí doložit okolnosti svědčící o tom, že by se tak mohlo stát

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023-27, bod 23, obdobně i žalovaným odkazovaný rozsudek sp. zn. 5 As 48/2024).

22. Soud k přezkumu utajovaných informací odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2023, IV. ÚS 255/23, ve kterém uvedl: „*Je-li žádost o výmaz osobních údajů stěžovatele ze systémů ENO a SIS II zamítnuta z důvodu, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty, tak stanoviska bezpečnostních sborů, která si k žádosti vyžaduje rozhodující orgán a která podléhají utajení, se nestávají součástí spisu a žadatel není seznámen s jejich obsahem. Popsaná právní úprava a praxe zákona č. 326/1999 Sb. není neústavní, protože představuje rozumný kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a mezi bezpečnostními zájmy státu na straně druhé [viz obdobně k problematice státního občanství náleze ze dne 11. 10. 2016 sp. zn. Pl. ÚS 5/16 (N 186/83 SbNU 43; 393/2016 Sb.), zejména bod 61 jeho odůvodnění].“ S ohledem na výše uvedené vycházel soud také z nálezu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 22/20, ve kterém Ústavní soud uvedl: „*Ústavní soud nepopírá, že v případě zjištění některého z důvodů, obsažených v ustanovení § 13 odst. 2 zákona o státním občanství, skutečně nelze žadateli státní občanství udělit a v odůvodnění rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (§ 22 odst. 3 cit. zákona).*“.*
23. Dále je nutno připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž v případě odůvodňování rozhodnutí opírajících se o utajované informace je „*třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, v němž nejsou uvedeny konkrétní důvody pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob, jelikož se jedná o utajované informace, jen proto nelze označit za vadné, neboť právní předpisy výjimečně umožňují v rozhodnutí tyto důvody neuvádět.*“ (rozsudek ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023-27, bod 18).
24. Sedmnáctý senát se v plném složení seznámil s obsahem utajované části spisu, která byla soudu zaslána odděleně od zbylé části spisu. V ní jsou uvedeny informace, které podrobně popisují konkrétní aktivity žalobce, včetně aktivit na území jiných států, přičemž jsou dostatečně přesvědčivé, pochází od důvěryhodných zdrojů a vytváří ucelený obraz o činnosti žalobce. V celkovém kontextu těchto informací soud konstatuje, že žalovaný učinil správný závěr, že osoba žalobce představuje závažné bezpečnostní riziko, a to nejen pro Českou republiku, nýbrž i pro státý schengenského prostoru.
25. Závěrem soud dodává, že napadené rozhodnutí zahrnuje i skutečnosti zjištěné z otevřených zdrojů. Ty jsou sice ve srovnání se zjištěními vyplývajícími z utajovaných informací méně hodnotné, což ovšem nevylučuje, aby je žalovaný uvedl a podpůrně, v rámci komplexního hodnocení věci, zohlednil. Žalobce se ke skutečnostem zjištěným z otevřených zdrojů (byť soud připouští, že jsou uvedeny toliko stručně) nijak nevyjádřil, ač mu v tom na rozdíl od utajovaných informací nic nebránilo.

Závěr

26. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.